

Åsa Larssonová

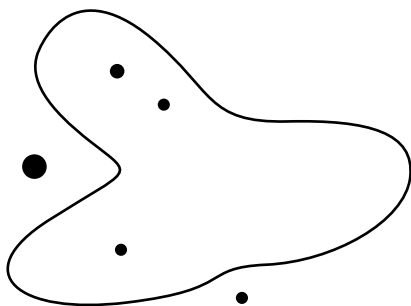
Prolitá krev

PŘELOŽILA JANA HOLÁ

Åsa Larssonová

Prolitá krev

PŘÍPADY REBECKY MARTINSSONOVÉ

**Åsa Larssonová
Prolitá krev**

BRNO 2011

Copyright © Åsa Larsson, 2004

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © Jana Holá, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-549-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-550-4 (Formát EPUB)

ISBN 978-80-7294-552-8 (Formát MobiPocket)

Hle, Hospodin vychází ze svého místa,
aby ztrestal nepravost obyvatel země.
I odhalí země krev prolitou na ní
a nebude již přikrývat povražděné.

IZAJÁŠ 26,21

Vaše smlouva se smrtí bude zrušena
a vaše úmluva s podsvětím neobstojí.
Valí se bičující přívál!
Až se přežene, budete po něm *jak* zdupaná země.
Kdykoli se přižene, sebere vás.
Jitro co jitro se přežene, dnem i nocí.
Hrůza *ochromí* ty, kdo pochopí tu zvěst.

IZAJÁŠ 28,18-19

Pátek 21. června

LEŽÍM NA BOKU na kuchyňské pohovce. Nemůžu usnout. Takhle počátkem léta bývají noci tak jasné, že člověku nedopřejí klid. Hodiny na stěně nade mnou budou brzy odbíjet jednu. Tikání hodin se rozléhá v tichu. Rozseká každou větu. Každý pokus o rozumnou myšlenku. Na stole leží dopis od té ženy.

Lež klidně, říkám si. Lež klidně a spi.

Budu myslet na Traju, fenku ohaře, kterou jsme měli doma jako děti. Ani chvíli neposeděla, pobíhala po kuchyni jako neklidná duše a drápy bušila do lakované dřevěné podlahy. První měsíce jsme ji drželi uvnitř v kleci, aby si zvykla. Doma se neustále ozývaly povely: „sedni“, „zůstaň“ a „lehni“.

Teď je to podobné. Na prsou mi leží pes, který chce vyskočit pokaždé, když hodiny zatikají. Pokaždé, když se nadechnu. Ale není to Traja. Tenhle pes odvrací hlavu, když se na něj podívám. Je plný zlých úmyslů.

Pokusím se usnout. Někdo by mě měl zamknout. V kuchyni by měla být klec.

Stojím a dívám se z okna. Je čtvrt na dvě. Světlo jako ve dne. Staré smrky na kraji parcely vrhají k domu dlouhé stíny. Připadají mi jako paže. Ruce, které se neklidně natahují z hrobů a chmatají po mně. Dopis leží na kuchyňském stole.

Jsem ve sklepe. Je půl druhé a pět minut. Pes, co není Traja, je už na nohou. Pobíhá na hranici mého rozumu. Zkousím na něj zavolat. Nechci se za ním pustit do té neprostupné zarostlé divočiny. V hlavě mám prázdno. Ruka sundává ze zdi různé předměty. K čemu mi budou? Perlík. Pácidlo. Řetěz. Kladivo.

Ruce všechno kladou do kufru auta. Je to jako hovorlam. Nevím, co představuje. Sednu si do auta a čekám. Myslím na tu ženu a dopis. Je to její chyba. To ona mě připravila o rozum.

Jedu autem. Na přístrojové desce jsou hodiny. Přerušované čárky beze smyslu. Silnice mě odnáší mimo čas. Ruce drží volant

tak pevně, až mě bolí prsty. Jestli se cestou zabiju, budou muset vyříznout volant z auta a pohřbít mě spolu s ním. Ale já se cestou nezabiju.

Zastavím sto metrů od břehu, kde má loďku. Sejdu k řece. Nehybně se leskne a čeká. Pod dubem to slabě zašplouchá. Slunce tančí na vlnkách, které zčeřil pstruh, co při hladině požívá kukly. Kolem se rojí komáři. Bzučí mi do uší. Snášejí se kolem očí a za krk a sají mi krev. Je mi to jedno. Nějaký zvuk mě přiměje se otočit. Je to ona. Stojí jen deset metrů ode mě.

Otevře ústa a něco říká. Ale já nic neslyším. Zalesklo mi v uších. Přimhouří oči. Zaleskne se v nich podráždění. Zkusmo popojdu dva kroky k ní. Ještě nevím, co chci. Nacházím se v krajině za hranicí zdravého rozumu a vědomí.

Teď si všimne, že držím v ruce páčidlo. Ústa zůstanou otevřená dokořán. Oči se zase rozšíří. Vteřina překvapení. Potom strach.

I já spatřím páčidlo. Ruka na rukojeti mi zbělá. A najednou se pes vrátí. Je obrovský. Packy jsou jako kopyta. Srst se mu zježí od krku po ocas. Cení zuby. Spolkne mě na posezení. A pak slupne tu ženu.

Už jsem u ní. Dívá se jako uhranutá na páčidlo, a proto jí první rána trefí přímo do spánku. Kleknu si k ní a přiložím jí tvář k ústům. Cítím teplý dech na kůži. Ještě nemá dost. Pes se vyřítí jako smyslů zbavený a vrhá se na všechno, co mu stojí v cestě. Drápy rozdírají v zemi hluboké rány. Zuřím. Vběhnu do divoké krajiny šílenství.

Jako utržený ze řetězu.

KOSTELNICE PIA SVONNIOVÁ kouří doma na zahrádce před řadovým domkem. Obvykle drží cigaretu, jak se na děvče sluší, mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Ale teď ji pevně svírá mezi palcem, ukazováčkem a prostředníčkem. To je pořádný rozdíl. Blíží se slunovrat, to proto. Člověk je jako z divokých vajec. Nechce se mu spát. Už nepotřebuje spát. Noc šeptá, vábí a láká ho ven.

Jezinky si obují nové boty z té nejměkčí březové kůry. Je to jako soutěž krásy. Jako smyslů zbavené tančí po loukách a nehledí na to, že kolem třeba jezdí auta. Botky si prošoupou, zatímco je s očima navrch hlavy pozorují lesní tvorové, kteří se schovávají mezi stromy.

Pia Svonniová tísne cigaretu o dno obráceného květináče, který slouží jako popelník, a hodí nedopalek do otvoru. Napadne ji, že urazí celou cestu z kopce dolů až do kostela v Jukkasjärvi na kole. Zítra tam bude svatba. Už v kostele uklidila a vyzdobila ho, ale teď si vzala do hlavy, že na oltář natrhá velkou kyticí. Projde se po louce a po hřbitově. Rostou tam pryskyřníky a purpurový kakost v oblaku bílých kerblíků. A podél příkopu šeptají pomněnky. Strčí si do kapsy mobil a zaváže si tenisky.

Nad zahradou svítí půlnoční slunce. Slabé světlo proniká plotem a laťky vrhají dlouhé stíny, takže trávník vypadá jako ručně tkaný žlutozelený hadrový koberec s tmavě zeleným okrajem. Na jedné bříze hlasitě pokřikuje hejno drozdů.

Celá dlouhá cesta do Jukkasjärvi vede z kopce. Pia šlape a přehazuje rychlosti. Ta jízda je strašně nebezpečná. Nemá helmu. Vlasy jí vlají ve větru. Jako když jí byly čtyři a venku na dvorku se vestoje houpala na houpačce z pneumatiky tak, že se málem přetočila kolem dokola.

Prosviští vesnicí Kauppinen, kde na ni z ohrady zírají koně. Když mine most přes řeku Torneälven, zahlédne dva kluky, jak kus po proudu loví ryby na mušky.

Cesta vede podél řeky. Vesnice spí. Míjí turistickou osadu a hostinec, starý konzum a ošklivý kulturák. Stříbřité dřevěné stěny Vlastivědného muzea a bílé závoje mlhy na louce za plotem.

V dále na kraji vesnice, kde cesta končí, stojí červený dřevěný kostel. Střechu nedávno natřeli, a tak je ještě cítit dehtem.

Zvonice je spojená s plotem. Do kostela se vchází zvonící a pak se projde cestičkou vydlážděnou kameny, která vede ke schodům do kostela.

Jedny modré dveře do zvonice jsou otevřené dokořán. Pia sesedne z kola a opře ho o plot.

Mělo by být zavřeno, pomyslí si a pomalu jde k brance.

V břízkách napravo od průchodu k faře něco zašustí. Srdce se jí zachvěje. Zastaví se a zaposlouchá. Jenom to trochu zapraskalo. Nejspíš veverka nebo hraboš.

Zadní vchod do zvonice je také otevřený. Vidí přímo dovnitř. I dveře kostela jsou otevřené.

Teď se jí srdce rozbuší jako zvon. Sven mohl klidně zapomenout zavřít dveře zvonice, jestli si večer před slunovratem trošku přihrnul. Ale ne vchod do kostela. Vzpomene si na tu partu pubertáků, kteří jednou rozbili okno kostela ve městě a hodili dovnitř zapálené hadry. To bylo před pár lety. Co se stalo teď? V duchu jí před očima vyskakují obrazy. Pospřežovaný a pomočený oltář. Dlouhé zářezy nožem na čerstvě natřených kostelních lavičích. Nejspíš vlezli dovnitř oknem a pak si zevnitř otevřeli.

Jde ke dveřím do kostela. Pomalu. Pozorně naslouchá a rozhlíží se na všechny strany. Kde se stala chyba? Takoví kluci by měli mít plnou hlavu holek a túrovat mopedy. Jak se z nich stali chuligáni, co vypalují kostely a napadají homosexuály?

Když prochází kolem portálu, zastaví se. Stojí pod varhanní kruchtou, kde je tak nízký strop, že se větší lidé musejí sehnout. V kostele je ticho a šero, ale vše se zdá být v pořádku. Kristus, Laestadius i laponská panenka Maria září neposkrvnění na oltáři. Ale přesto ji něco zarazí. Něco není na svém místě.

Pod podlahou v kostele leží pohřbeno osmdesát šest těl. Většinou na ně ani nepomyslí, pokojně odpočívají ve svých hrobech. Ale teď cítí, jako by jejich neklid stoupal podlahou a píchal ji jako jehličky do nohou.

Co je to s vámi? pomyslí si.

Oltářní uličku pokrývá červený tkaný koberec. Něco na něm leží přesně v místě, kde končí varhanní kůr a klenba se otevírá. Skloní se.

Kámen, napadne ji nejdříve. Drobný úlomek bílého kamene.

Zvedne ho mezi palcem a ukazováčkem a jde do sakristie.

Ale dveře do sakristie jsou zamčené. Otočí se, aby se zase vrátila do oltářní uličky.

Když stojí u oltáře, zahlédne spodní část varhan. Skoro celé je zastiňuje opěrný trémový systém, který vede napříč kostelní lodí od stropu a sahá tak do třetiny výšky klenby. Ale spodní část varhan vidět je. A vidí, jak před varhanním kůrem visí nohy.

Nejprve jí bleskne hlavou, že se někdo v kostele oběsil. A v první chvíli ji popadne vztek. Připadá jí to bezohledné. Pak už nemyslí na nic. Běží oltářní uličkou a potom spatří, jak před varhanními píšťalami a laponským slunečním znamením visí tělo.

Visí na provaze, ne, není to provaz, je to řetěz. Dlouhý železný řetěz.

Teď si všimne tmavých skvrn na koberci přesně v místě, kde ležel úlomek kamene.

Krev. Je to krev? Skloní se.

A pak pochopí. Ten kousek kamene, který svírá mezi palcem a ukazováčkem, není žádný kámen. Je to úlomek zubu.

Zvedne se. Upustí ten bílý úlomek, skoro ho od sebe odhodí.

Ruka loví v kapse telefon, vyťuká číslo 112.

Na druhém konci se ozve muž, jehož hlas zní hodně mladě. Pia odpovídá na jeho otázky a přitom cloumá dvířky na kůr. Jsou zamčené.

„Je zamčeno,“ řekne mu. „Nedostanu se nahoru.“

Spěchá zpátky k sakristii. Po klíči na varhanní kruchtu ani stopy. Může dveře vyrazit? Ale čím?

Ten mladík na druhém konci aparátu se domáhá pozornosti. Řekne jí, ať počká venku. Pomoc už je na cestě, slibuje.

„To je Mildred,“ křičí Pia. „Visí tam Mildred Nilssonová. Zdejší farářka. Pane bože, ta je zřízená!“

„Už jste venku?“ ptá se jí. „Není nablízku ještě někdo?“

Mladík v telefonu ji provází po schodech z kostela. Ujišťuje ho, že tu na dohled není živá duše.

„Nezavěšujte,“ říká. „Zůstaňte s námi ve spojení. Pomoc je na cestě. Do kostela už zpátky nechoďte.“

„Můžu si zapálit?“

To může. Nevadí, když telefon na chvíli odloží.

Pia si sedne na schody do kostela a telefon položí vedle sebe. Kouří a přitom si uvědomuje, jak je klidná a vyrovnaná. Ale cigareta hoří nějak špatně. Nakonec zjistí, že si zapálila filtr. Za sedm minut zaslechne v dálce sirény.

Dostali ji, pomyslí si.

Teď se jí roztřesou ruce. Cigareta z nich vypadne.

Hajzlové. Dostali ji.

Pátek 1. září

REBECKA MARTINSSONOVÁ VYSTOUPÍ na ostrově Lidö z lodního taxi a zadívá se nahoru k usedlosti přebudované na hotel. Odpolední slunce dopadá na světle žlutou fasádu s bílými vyřezávanými ozdobami. Venku na rozlehlém dvoře je plno lidí. Pár racků chechtavých se vynoří bůhví odkud a zakřičí jí nad hlavou. Vytrvalí a otravní.

Že se vám chce, pomyslela si.

Dala taxikáři příliš velké spropitné. Jako odškodnění za to, že odpovídala jen jednoslabičně, když se s ní pokoušel zapříst hovor.

„To vypadá na pořádný mejdan,“ řekl a kývl směrem k hotelu.

Na místě už byla celá advokátní firma. Hemžilo se tam asi dvě stě lidí. Bavili se ve skupinkách. Pak se rozloučili a popošli o kus dál. Stisky rukou a polibky na tvář. Obrovské grily stály vyrovnané v řadě. Kuchaři oblečení v bílém připravovali bufet na dlouhý stůl pokrytý lněným ubrusem. Namačkaní v prostoru mezi hotelovou kuchyní a dlouhým stolem jako bílé myšky v legračních vysokých kuchařských čepicích.

„Ano,“ odpověděla Rebecka a přehodila si koženou kabelu s vytlačeným krokodýlím vzorem přes rameno. „Už jsme přežili horší věci.“

Zasmál se a vyrazil, až se před lodí zvedla nad vodu. Z mola tiše sklouzla černá kočka a zmizela ve vysoké trávě.

Rebecka se dala do kroku. Po létě vypadal ostrov znaveně. Pošlapaný, vysušený a poničený.

Prohnaly se tudy davy, pomyslela si. Všechny ty rodiny s dětmi s dekami na piknik a lehce přiopilí elegantně oblečení lodní pasažéři.

Tráva byla zvalená a zažloutlá. Stromy zaprášené a žíznivé. Dovedla si představit, jak to asi vypadá v lese. Pod borůvčím a kapradím se určitě válejí lahve, plechovky, použité kondomy a hromádky výkalů.

Cestička k hotelu byla tvrdá jako beton. Jako prasklý hřbet prahorního ještěra. Sama je takový ještěr. Právě přiletěla lodí

z vesmíru. Oblečená do lidských šatů cestou na zkoušku ohněm. Bude napodobovat lidské chování. Rozhlédne se kolem a bude dělat to, co ostatní. A doufat, že její přestrojení neprohlédnou.

Už byla skoro na místě.

Seber se, říkala si. To zvládneš.

Poté, co v Kiruně zabila ty tři muže, pracovala dál v advokátní kanceláři Meijer & Ditzinger jako obvykle. Jde to dobře, říkala si. Ve skutečnosti šlo všechno do háje. Na krev a mrtvá těla nemyslela. Když se teď ohlédla za obdobím, než šla na nemocenskou, nevybavuje si, že by vůbec na něco myslela. Měla za to, že pracuje. Ale vlastně jen přerovnávala papíry z jedné hromádky na druhou. Samozřejmě špatně spala. Byla duchem nepřítomná. Trvalo jí celou věčnost, než se ráno dala dohromady a vyrazila do práce. Katastrofa udeřila zezadu. Ani si jí nestačila všimnout. Šlo o jednoduchý případ fúze a akvizice. Klient se zeptal na výpovědní lhůtu ve smlouvě o pronájmu nebytového prostoru. Odpověděla mu úplně špatně. Desky se všemi smlouvami měla přímo před nosem, ale nechápala z nich jediné slovo. Klient, francouzská zasilatelská služba, požadoval po kanceláři náhradu škody.

Pamatuje si, jak se na ni její šéf Måns Wenngren zadíval. Obličej za psacím stolem mu zbrunátněl. Pokusila se dát výpověď sama, ale na to nepřistoupil.

„To by na kancelář vrhalo nesmírně špatné světlo,“ řekl. „Všichni by si mysleli, že jsme tě k tomu přiměli, že jsme nechali na holičkách kolegyni s psychickými... která na tom není dobře.“

Ještě ten den odpoledne se vypořádala z kanceláře. Když stála na ulici Jarla Birgera v podzímním šeru, kterým pronikala světla drahých aut svištících kolem, u vkusně naaranžovaných výloh butiků a barů kolem náměstí Stureplan, přepadl ji intenzivní pocit, že se už k Meijerovi & Ditzingerovi nikdy nedokáže vrátit. Cítila, že od nich chce být co nejdále. Ale tak to neskončilo.

Vzala si zdravotní dovolenou. Nejdřív celý týden. Pak měsíc. Doktor jí řekl, ať dělá, co ji baví. Jestli ji něco na její práci těší, ať se tomu dál věnuje.

Po tom případu v Kiruně se trestní agenda firmy neuvěřitelně rozrostla. Její jméno ani fotografie samozřejmě v tisku nezveřejnili, ale jméno kanceláře se v médiích přetřásalo často. Což přineslo své ovoce. Klienti jim volali a chtěli, aby je zastupovala „ta dívka, co byla v Kiruně“. Dostalo se jim standardní odpovědi, že jim kancelář poskytne advokáta zkušenějšího v oblasti trestního práva, ale ta dívka že by mohla při procesu asistovat. Tak se dostali k velkým trestním případům sledovaným médii. Za tu dobu šlo o dva případy hromadného znásilnění, jednu loupežnou vraždu a rozsáhlou úplatkářskou aféru.

Spolumajitelé firmy navrhli, aby se Rebecka objevovala jako přisedící u procesů, i když byla na nemocenské. Zas tak často to nebylo. Alespoň úplně neztratila kontakt s prací. A navíc se nemusela připravovat. Jen tam seděla. Samozřejmě pouze když chtěla.

Souhlasila, protože si myslela, že stejně nemá na výběr. Poškodila dobré jméno firmy, kvůli ní měli na krku žalobu o náhradu škody a přišli o klienta. Nemohla odmítnout. Dlužila jim to, a tak s úsměvem kývla.

Ve dnech, kdy měla sedět u soudu, musela alespoň vstát z postele. Pohledy soudců a poroty obvykle nejdříve přitahovali obžalovaní, ale teď byla největší cirkusovou atrakcí ona. Upírala zrak na desku stolu před sebou a nechala je, ať se dívají. Zločinci, soudci, žalobci, porotci. Téměř slyšela, jak si v duchu říkají: „Tak to je ona...“

Už dorazila k zahradě před hotelem na ostrově. Tady byla najednou tráva zelená a svěží. Za suchého léta ji museli kropit jako zběsilí. Poslední letošní šípkové růže vydávaly vůni, kterou večerní větřík nesl směrem do nitra ostrova. Vzduch byl příjemně teplý. Mladší ženy měly na sobě lněné šaty bez rukávů. Ty o trochu starší si zakrývaly ramena a paže rozepnutými lehkými bavlněnými svetříčky značky IBlues a Max Mara.

Muži nechali kravaty doma. Pobíhali sem a tam v kalhotách Gant a nosili dámám drinky. Kontrolovali rozpálené grily na dřevěné uhlí a žoviálně se bavili s personálem.

Zapátrala v davu. Maria Taubeová nikde. Ani Måns Wenngren.

Jeden ze spolumajitelů firmy, Erik Rydén, jí kráčel v ústřety. Nasadit úsměv.

„To je ona?“

Petra Wilhelmssonová spatřila, jak se Rebecka Martinssonová blíží po cestičce k hotelu. Petra byla u firmy nová. Opírala se o zábradlí na verandě před vchodem. Z jedné strany vedle ní stál Johan Grill, také nováček u firmy, a z druhé Krister Ahlberg, asi třicetiletý trestní právník.

„Ano, to je ona,“ potvrdil Krister Ahlberg. „Naše firemní Modesty Blaise.“

Vyprázdnil sklenku a postavil ji na zábradlí, až to zazvonilo. Petra zavrtěla hlavou.

„Když si představíte, že zabila člověka,“ pronesla.

„Vlastně celkem tři,“ řekl Krister.

„Pane bože, mám z toho husí kůže. Podívejte se!“ řekla Petra a natáhla paži k pánům, kteří jí dělali společnost.

Krister Ahlberg a Johan Grill si paži pozorně prohlíželi. Byla útlá a opálená. Pár jemných chloupků jí letní sluníčko vyšísovalo téměř doběla.

„Tedy ne proto, že je to ženská,“ pokračovala Petra, „ale nepadá zrovna na ten typ...“

„Taky že není. Nakonec se z toho psychicky zhroutila. Nevládá práci. Někdy se objeví u ostře sledovaných trestních procesů. Já mám zatím na krku všechnu práci a musím vysedávat v kanceláři se zapnutým mobilem, kdyby něco. A ona je za hvězdu.“

„Vážně?“ zeptal se Johan Grill. „Nikdy se o ní přece nepsalo, ne?“

„To je sice pravda, ale v právnických kruzích všichni vědí, o koho jde. Ve Švédsku tvoří právníci malou uzavřenou skupinu, jak brzy sami zjistíte.“

Krister Ahlberg ukázal asi centimetrovou vzdálenost mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Všiml si, že Petra má prázdnou sklenku, a říkal si, jestli by se neměl nabídnout, že jí dojde pro pití. Ale v tom případě by musel nechat Petrušku samotnou s Johanem.

„Páni,“ řekla Petra, „ráda bych věděla, jaké to je, někoho zabít.“

„Představím vás,“ řekl Krister. „Neppracujeme sice ve stejném oddělení, ale chodili jsme spolu do kurzu o obchodních smlouvách. Musíme jen chvíli počkat, než ji Erik Rydén pustí ze spárů.“

Erik Rydén Rebecku Martinssonovou na přivítanou objal. Byl to podsaditý chlapík a povinnosti hostitele mu dávaly zabrat. Potil se a z těla se mu kouřilo jako z bažiny v srpnu. Parfém Chanel Pour Monsieur smíšený s alkoholovými výpary. Rebecka ho pravou rukou párkrát lehce poklepala po zádech.

„To je fajn, že jsi přišla,“ řekl se širokánským úsměvem.

Vzal jí tašku a na oplátku jí podal sklenku šampaňského a klíč od pokoje. Rebecka mrkla na přívěsek, bíločerveně natřený kousek dřeva přivázaný ke klíči složitým uzlíkem.

Pro případ, že by hostům spadl do vody, až budou namol, pomyslela si.

Vyměnili si pár zdvořilostních frází. Počasí se vydařilo. To jsem objednal pro tebe, Rebecko. Zasmála se a zeptala se, jak se daří. Ujde to, sakra. Zrovna minulý týden k němu připlula velká ryba z oboru biotechnologií. Rozjedou fúzi s americkým podnikem, takže teď mají plné ruce práce. Poslouchala a usmívala se. Pak dorazil ještě jeden opozdilec a Erik se musel dál věnovat povinnostem hostitele.

Přistoupil k ní jeden advokát z oddělení trestního práva. Pozdravil ji, jako by byli staří známí. Horečně se snažila vzpomenout si, jak se jmenuje, ale marně. V patách měl dva nové zaměstnance, nějakou mladou ženu a muže. Mladík měl blondatou kštici a tak dohněda opálenou tvář, jakou člověk získá

jen při plachtění na moři. Byl menší postavy s širokými rameny. Vystřkoval hranatou bradu a z vyhrnutých rukávů drahého svetru vykukovala dvě svalnatá předloktí.

Vypadá jako vyfešákováný Pepek námořník, napadlo ji.

Dívka byla také blond. Hřívu vlasů jí přidržovaly drahé sluneční brýle na čele. Na tvářích měla dolíčky. Její svetřík barevně sladěný s tričkem s krátkým rukávem nesl Pepek námořník přehozený přes ruku. Pozdravili se. Dívka cvrlikala jako vrabčák. Jmenovala se Petra. Pepek námořník se jmenoval Johan a měl noblesní příjmení, ale Rebecka si ho nezapamatovala. To se jí v posledním roce stávalo často. Dříve mívala v hlavě přihrádku, kde dokázala veškeré informace roztřídit. Teď už tam žádná nebyla. Všechno padalo dovnitř páté přes deváté a většinou zase hned vypadlo ven. Usmála se a pevně jim stiskla ruce, jak se sluší. Zeptala se, pro koho ve firmě pracují. Jak se jim tam líbí. O čem psali diplomku a u kterého soudu byli na praxi. Jí samotné se nikdo na nic nezeptal.

Dál křížovala mezi skupinkami lidí. Všichni stáli rovně, jako by spolkli pravítko. Poměřovali se. Navzájem se srovnávali. Plat. Bydlení. Jméno. Známosti. Kde byli na dovolené. Někdo si postavil domek v Nacce. Jiný sháněl větší byt, protože se jim narodilo druhé dítě. Nejlépe na té správné straně čtvrti Östermalm.

„Mám nervy nadranc,“ vyrazil ze sebe se šťastným úsměvem na tváři ten, co si stavěl domek.

Čerstvě rozvedený muž ze skupinky se otočil k Rebece.

„V květnu jsem byl u vás doma na severu,“ řekl. „Jeli jsme na lyžích z Abisko ke Kebnekaise, ale museli jsme vyrazit ve tři ráno, když byl sních ještě zmrzlý. Přes den byla hrozná břečka, do které jsme se bořili. Nedalo se dělat nic jiného než lenošit na jarním sluníčku.“

Atmosféra byla najednou napjatá. Copak se musel zmiňovat o jejím rodném kraji? Kiruna mezi ně pronikla jako zlý duch. Všichni ze sebe začali překotně sypat stovky dalších míst, kde byli. V Toskánsku v Itálii, u rodičů v Jönköpingu, v Legolandu,

ale Kiruna ne a ne zmizet. Rebecka si to zamířila dál a všichni vydechli úlevou.

Starší právníci byli v létě na dovolené na chatě na západním pobřeží, ve Skåne nebo na šérách u Stockholmu. Arnemu Eklöfovi zemřela matka a upřímně se Rebecce svěřoval, jak se celé léto dohadovali o dědictví.

„Krucinál,“ zaklel. „Bůh přinese smrt a hned se přižene ďábel s dědici. Nedáš si ještě?“

Kývl k její skleničce. Ne, odmítla. Téměř vztekla po ní blýskl očima. Jako by odmítla další důvěrnosti. Přesně to také měla v úmyslu. Proklestil si cestu ke stolu s pitím. Rebecka zůstala stát na místě a dívala se za ním. Mluvit s lidmi byla dřina, ale stát tu sama s prázdnou sklenkou byla noční můra. Jako ubohá pokojová rostlina, která si ani sama nedokáže říct o vodu.

Můžu zajít na záchod, řekla si a podívala se na hodinky. Když nebude fronta, zašiju se tam na sedm minut, a když bude, tak jen na tři minuty.

Rozhlédla se kolem, kam by mohla postavit skleničku. V té chvíli se vedle ní zjevila Maria Taubeová. Podala jí pohárek s waldorfským salátem.

„Jez,“ řekla. „Pohled na tebe mě děsí.“

Rebecka si vzala salát. Když se podívala na Mariu, vybavily se jí vzpomínky na jaro.

Venku za Rebecčinými špinavými okny svítí ostré jarní sluníčko. Ale Rebecka nechává záclony zatažené. Uprostřed týdne se u ní jednoho dopoledne staví Maria. Rebecka se poté sama sebe ptala, proč vlastně otevřela. Měla zůstat schovaná pod dekou.

Ale kdepak. Přistoupí ke dveřím. Ani si neuvědomuje, že za dveřmi někdo zvoní. Jako duchem nepřítomná odemkne bezpečnostní zámek. Pak levou rukou otočí knoflíkem zástrčky a pravou zmáčkne kliku. V hlavě má úplně prázdnou. Jako když si člověk najednou uvědomí, že stojí doma před otevřenou ledničkou, a nechápe, co vůbec dělá v kuchyni.

Poté si říká, že možná má v sobě schovanou nějakou chytrou osůbku. Holčičku v červených holínkách a záchranné plovací vestě. Co vždycky přežije. A že to ta malá holčička poznala lehké kroky v botách na vysokém podpatku.

Holčička nabádá Rebecčiny ruce a nohy: „Pššt, to je Maria. Nic jí neříkejte. Jen ať se zvedne a otevře dveře.“

Maria a Rebecka sedí v kuchyni. Pijí jen černou kávu. Rebecka toho moc nenamluví. Na lince se vrší pyramida špinavého nádobí, na podlaze v předsíni se válejí hromádky pošty, reklamních letáků a novin. Zmačkané a propocené šaty, které má na sobě, hovoří za vše.

K tomu se jí začnou třást ruce. Šálek kávy musí postavit na stůl. Ruce se bezděčně třepotají jako dvě bezhlavé slepice. „Další kafe už si radši nedám,“ snaží se to odbýt žertem.

Zasměje se, ale zní to spíš jako dutá rána.

Maria se jí podívá do očí. Rebecka cítí, že to ví. Jak Rebecka někdy stojí venku na balkoně a dívá se na tvrdý asfalt pod ní. Jak někdy prostě ani nedokáže vyjít ven do obchodu. Tak se musí živit tím, co má doma. Pije čaj a jí nakládané okurky přímo ze sklenice.

„Nejsem sice žádný cvokař,“ říká Maria, „ale vím, že když člověk nejí a nespí, je mu hůř. Musíš se ráno obléknout a jít ven.“

Rebecka schová ruce pod kuchyňský stůl.

„Nejspíš si myslíš, že mi začíná hrabat.“

„Holka zlatá, v našem příbuzenstvu se to ženskýma, co jsou na nervy, jen hemží. Omdlévají na setkání a neustále trpí panickou úzkostí a hypochondrií. Nevyprávěla jsem ti o své tetě? Jeden týden je zavřená na psychiatrii a nedokáže se sama ani obléknout a druhý rozjíždí školku Montessori. Jsem na to zvyklá.“

Den nato jeden ze spolumajitelů firmy, Torsten Karlsson, nabídne Rebecce na čas svou chalupu. Maria pro Torstena pracovala v oddělení obchodního práva, než začala spolu s Rebeckou pracovat pro Månse Wennghena.

„Vytrhla bys mi trn z paty,“ říká Torsten. „Nemusel bych se bát, že mi to tam někdo vykrade, a nemusel bych tam jezdit jenom zalívat zahradu. Vlastně bych měl ten barák prodat, ale s tím jsou taky hrozné starosti.“

Měla samozřejmě odmítnout. Bylo to očividné. Ale ta holčička v červených holínkách přikývne, než Rebecka stačí otevřít pusy.

REBECKA SE POSLUŠNĚ PUSTÍ do waldorfského salátu. Začne půlkou ořechu.

Jakmile ji vloží do úst, je velká jako švestka. Žvýká a žvýká. Snaží se ji spolknout. Maria ji pozoruje.

„Jak se ti daří?“ zeptá se.

Rebecka se usměje. Jazyk jí zdrsní.

„Vlastně ani nevím.“

„Ale dneska večer se ti tu líbí, ne?“

Rebecka pokrčí rameny.

Ne, pomyslí si. Ale co má člověk dělat? Přinutí se vyrazit ven. Jinak bude brzy jen zavřená někde na chalupě pod dohledem úřadů, bude se k smrti bát lidí, trpět alergií na elektromagnetické pole a kolem sebe bude mít spoustu koček, co budou kálet po domě.

„Já nevím,“ řekla. „Když se otočím, mám pocit, že mě všichni sledují. Mluví o mně za mými zády, ale jakmile se objevím, najednou změní téma. Chápeš? Jakmile se přiblížím, v panice troují poznámky jako: Co si takhle zahrát tenis?“

„No, to máš pravdu,“ usměje se Maria. „Jsi přece nefalšovaná firemní Modesty Blaise. A teď si odjedeš někam na venkov na Torstenovu chalupu, čím dál tím víc se izoluješ od lidí a jsi divná. Jasně že se o tobě baví.“

Rebecka se zasmála.

„Dík, teď se fakt cítím líp.“

„Všimla jsem si, že ses seznámila s Johanem Grillem a Petrou Wilhelmssonovou. Co říkáš na Miss Twiggy? Určitě je ohromně milá, ale já osobně nemůžu mít ráda ženskou, co má zadek jako dva kmínky. Můj vlastní je jako puberták. Jako by se ode mě chtěl odpoutat a postavit se na vlastní nohy.“

„Jo, zdálo se mi, že slyším, jak se za tebou něco vleče v trávě, když ses objevila.“

Zmlkly a zařívaly se do dálky k vodě, kde supěl starý motorový člun Fingal.

„Nelam si hlavu,“ řekla Maria. „Brzy začnou být všichni pěkně pod parou. Pak se přiklání a budou si s tebou chtít popovídat.“

Obrátila se k Rebecce, naklonila se až těsně k ní a zeptala se zastřeným hlasem:

„Jaké to je, někoho zabít?“

Rebecčin a Mariin šéf Måns Wenngren stál kousek opodál a pozoroval je.

Výborně, pomyslel si. Dobrá práce.

Všiml si, že Maria Taubeová Rebecku Martinssonovou rozesmála. Maria mávala rukama ve vzduchu na všechny strany a všemožně jimi kroutila. Krčila rameny. Jen zázrakem udržela skleničku pod kontrolou. Zřejmě roky tréninku v lepší rodině. Rebecka se uvolnila. Je dohněda opálená a vypadá vyrovnaně, všiml si. Hubená jako lunt, ale to byla vřdycky.

Torsten Karlsson stál šikmo za Månsem a studoval dobroty na grilu. Kručelo mu v břiše. Indonéské jehněčí špízy, špíz s vepřovou panenkou nebo s krevetami s cajunským kořením, karibské rybí špízky se zázvorem a ananášem, kuřecí špízy se šalvějí a citronem nebo na asijský způsob marinované v jogurtu se zázvorem, kořením garam masala a kurkumou. K tomu spousta různých omáček a salátů jako příloha. Bílé a červené víno, pivo a cider. Stejně věděl, že mu v práci říkají Karkulín ze střechy. Malý a podsaditý s černou kšticí jako rejžák na hlavě. Na Månsovi naopak šaty vypadaly tak ležérně. Jemu ženské zaručeně neříkají, že je tak milý nebo že je rozesmál.

„Slyšel jsem, že sis opatřil nový žihadlo,“ řekl a uždíbl olivku z bulgurového salátu.

„Hmm, Jaguár kabriolet model E, ojetý, ale jako nový,“ odpověděl Måns mechanicky. „Jak se má?“

Torstena Karlssona na okamžik napadlo, že se Måns ptá na jeho vlastní jaguár. Zvedl hlavu a sledoval Månsův pohled, který ulpěl na Rebecce Martinssonové a Marii Taubeové.

„Bydlí u tebe na chalupě, ne?“ pokračoval Måns.

„Nemohla přece zůstat pořád zavřená v té své garsonce. Vypadalo to, že neví, kam se vrtnout. Proč se jí nezeptáš sám? Je to přece tvoje podřízená.“

„Protože se ptám tebe,“ sykl Måns.

Torsten Karlsson zvedl ruce v obranném gestu „nestřílejte na mě“.

„Hele, já fakt nevím,“ řekl. „Já na chalupu moc nejezdím. Když už přijedu, tak se bavíme o něčem jiném.“

„Jako o čem?“

„No, jak dehtovat schody, jak natřít fasádu načerveno nebo jestli má zakytovat okna. Celou dobu tam maká. Jednu chvíli byla úplně posedlá kompostem.“

Månsův pohled ho přiměl mluvit dál. Byl zaujatý, téměř pobavený. Torsten Karlsson si prsty prohrábl černé strniště na hlavě.

„Pane bože,“ řekl. „Nejdřív se pustila do zakládání kompostu. Kompost na zahradní a domácí odpad rozdělený na tři sekce. A koupila ohrádku odolnou proti krysám. Pak založila rychlý kompost. Téměř mě přiměla, abych si zapsal, jak uspořádat vrstvy trávy a písku... je to úplná věda. Pak, když měla jet na kurz daní právnických osob v Malmö, vzpomínáš?“

„Jo.“

„Zavolala mi, že nikam jet nemůže, protože se s kompostem něco stalo, jak to jen říkala? Bylo v něm prý nějak málo dusíku. Tak přitáhla odpad z nedaleké školky, ale pak byl zase kompost moc vlhký. Takže by musela zůstat doma, aby ho mohla prohazovat a vrtat do něj.“

„Cože?“

„Jo, musel jsem slíbit, že tam v týdnu, kdy bude pryč, zajedu a provrtám kompost starou vrtačkou na led. Jenže pak o kus dál v lese objevila kompost bývalých majitelů.“

„Vážně?“

„Bylo v něm všechno možné. Staré kočičí kostry, rozbité skleněné láhve a jiné sračky. Tak se ho rozhodla vyčistit. Za kůlnou našla starou postel s takovou tou drátěnkou vespod. Použila ji jako obrovské síto. Prohazovala to svinstvo drátěnkou z postele, kterou trásla tak, že se prosila jen čistá zemina. Škoda že jsem s sebou nevzal pár klientů, abych jim představil jednu z našich slibných mladých právníček.“

Måns zíral na Torstena Karlssona s otevřenou pusou. Viděl před sebou Rebecku s tvářemi zrůžovělými a vlasy shrnutými na jednu stranu, jak divoce třese železnou drátěnkou z postele na hromadě hlíny. A Torsten stojí dole s klienty v tmavých oblecích s očima navrch hlavy.

Oba naráz vyprskli smíchy a nemohli přestat. Torsten si osušil oči hřbetem ruky.

„Ale teď už se uklidnila. Už není taková... no, já nevím, když jsem tam přijel posledně, tak seděla na schodech nad knížkou s hrnkem kafe.“

„Co to bylo za knihu?“ zeptal se Måns.

Torsten Karlsson se na něj udiveně podíval.

„Nenapadlo mě se zeptat,“ řekl. „Promluv si s ní sám.“

Måns do sebe obrátil sklenku červeného vína.

„Půjdu ji pozdravit,“ řekl. „Ale znáš mě. Já moc s lidmi mluvit neumím. A s ženskými mi to jde ještě hůř.“

Pokusil se zasmát, ale teď se Torsten pro změnu ani neusmál.

„Musíš se jí zeptat, jak se má.“

Måns vyfoukl vzduch nosem.

Krátkodobé vztahy mi jdou líp, napadlo ho. S klienty. Taxikáři. Pokladními v samoobsluze. Žádné staré konflikty a zklamání neleží pod povrchem jako spletené mořské řasy.

Večeře v babím létě na ostrově Lidö. Rudé večerní slunce spočívá nad hladkými útesy jako zlatá skořápka. V dálce klouže po hladině výletní loď plující kolem ostrovů. Rákosí dole u vody je slehlé, sklání hlavy k sobě, šustí a šepotá. Nad vodou se nese smích a hovor hostů.

Večeře se už dostala do fáze, kdy se na stolech objevily krabičky cigaret. Před moučníkem si mohli trochu protáhnout nohy, takže společnost u stolu poněkud prořídla. Na prochladlé paže si hosté už večer natáhli svetry a košile, které měli předtím ovázané kolem pasu nebo přehozené přes ramena. Někteří se vydali k bufetu potřetí nebo počtvrté a prohodili pár slov

s kuchaři, kteří obraceli špízy syčící na roštu nad žhavým uhlím. Několik hostů už začínalo mít pěknou špičku. Když stoupali po schodech cestou na záchod, museli se držet zábradlí. Gestikulovali a trousili cigaretový popel na šaty. Mluvili trochu moc nahlas. Jeden ze spolumajitelů trval na tom, že pomůže servírce roznášet moučníky. Rozhodně a gentlemansky ji zbavil velkého tácu s košíčky s vanilkovým krémem a glazírovaným červeným rybízem. Košíčky nebezpečně sklouzly k okraji tácu. Servírka se nuceně usmála a vyměnila si pohled s kuchaři, kteří měli plné ruce práce u grilu. Jeden z nich všeho nechal a spěchal s ní do kuchyně pro zbylé tácy.

Rebecka a Maria seděly na útesech dole u vody. Kameny sálaly teplem, které se v nich za den nastrádalo. Maria si škrábala štípanec od komára na vnitřní straně zápěstí.

„Torsten se příští týden chystá do Kiruny,“ řekla. „Neříkal ti to?“

„Ne.“

„Jedná se o tu spolupráci s auditorskou firmou Janssongruppen Revision AB. Když se teď Švédská církev oddělila od státu, vznikla tu potenciálně zajímavá klientská skupina. Firma má v úmyslu prodat balíček právních služeb, včetně účetnictví a revize, farnostem Švédské církve po celé zemi. Nabídnout jim pomoc při všech problémech, například ‚jak se zbavit Berit trpící fibromyálií‘ a ‚jak uzavřít finančně výhodné smlouvy s podnikateli‘, sakumprásk všechno. Nevím to jistě, ale myslím, že existuje dlouhodobý plán, jak navázat spolupráci s jistým makléřem a urvat tak pro sebe kapitálovou správu. V každém případě tam Torsten zajede a zaprodá nás církevní radě v Kiruně.“

„No a co?“

„Můžeš jet s ním. Víš přece, jaký je. Určitě by měl rád společnost.“

„Nemůžu jet do Kiruny,“ vyrazila ze sebe Rebecka.

„Vím, že máš ten pocit. Ale nechápu proč.“

„Já nevím, já...“

„Co by se mohlo stát tak strašného? Třeba že bys narazila na někoho, kdo tě zná? Babiččina chalupa ti přece chybí, ne?“

Rebecka zatnula zuby.

Nemůžu tam jet, prostě to nejde, pomyslela si.

Maria odpověděla, jako by jí četla myšlenky.

„V každém případě řeknu Torstenovi, aby se tě zeptal. Když má člověk kostlivce ve skříni, udělá nejlíp, když ji otevře a pořádně si na něj posvítí.“

Na terase hotelu se tančí. Z reproduktorů se line ABBA a Niklas Strömstedt. Z otevřených oken hotelové kuchyně se ozývá řinčení porcelánu a zurčení vody, jak někdo oplachuje talíře, než je naskládá do myčky. Slunce stáhlo červený závoj až dolů k vodě. Ze stromů visí lampiony. Před venkovním barem je tlačeniče.

Rebecka sešla dolů na kamennou přístavní hráz. Zatančila si s mužem, který seděl vedle ní u stolu, a pak se vypařila. Tma ji objala černou rukou a přitáhla ji k sobě.

Šlo to dobře, pomyslela si. Lepší už to být nemohlo.

Usadila se na dřevěnou lavičku u vody. Šplouchání vln narážejících na betonové molo. Pach zatuchlých chaluh, slaného moře a nafty. Na černé lesklé hladině se odráželo světlo lampy.

Mãns k ní přistoupil, aby ji pozdravil. Udělal to zrovna ve chvíli, kdy se měli všichni usadit ke stolu.

„Jak se vede, Martinssonová?“ zeptal se.

Co mu na to mám říct, sakra? pomyslela si.

Ten jeho vlčí úsměv a způsob, jak ji oslovuje příjmením, jsou jako ohromná značka STOP. Svěřování, slzičky a upřímnost se zapovídají.

Takže hlavu vzhůru, vypnout hruď a podat strohou zprávu o tom, jak u Torstena na chalupě natřela okenní rámy lněným olejem. Po tom, co se stalo v Kiruně, se zdálo, že o ni má opravdu starost. Ale když už nemohla pracovat, úplně se stáhl.

Jakmile člověk nedokáže pracovat, už pro něj nic neznamená, pomyslela si.

Kroky na šterkové cestičce ji přiměly zvednout hlavu. Nedo-
kázala hned rozeznat tvář, ale ten jasný hlas poznala. Byla to
ta nová blondýna. Jak jen se jmenuje? Petra.

„Ahoj, Rebecko,“ řekla Petra, jako by se dobře znaly.

Stoupla si k ní až moc blízko. Rebecka potlačila instinktiv-
ní chuť se zvednout, odstrčit ji od sebe a pelášit pryč. Ale to by
se neslušelo. Takže zůstala sedět. Jedna zkřížená noha ji však
prozradila. Zlostně se kývala nahoru a dolů. Chtělo se jí utéct.

Petra s povzdechem dosedla vedle ní.

„Pane bože, Áke se mnou tančil třikrát po sobě. Víš, jak to
chodí. Pokládají tě za svůj osobní majetek jen proto, že pro ně
pracuješ. Musela jsem na chvíli zmizet.“

Rebecka něco souhlasně zamručela. Za chvíli řekne, že
musí na záchod.

Petra se natočila horní polovinou těla k Rebecce a dala hla-
vu na stranu.

„Slyšela jsem, co se ti loni stalo. Muselo to být strašné.“

Rebecka neodpovídala.

Uvidíme, pomyslela si vztekle. Když kořist nechce vylézt
z nory, musíme ji něčím nalákat. Nějaká drobná důvěrnost.
Vysouká ze sebe přiznání a vymění ho jako záložku do knihy
za tajemství toho druhého.

„Moje sestra zažila něco podobně hrozného před pěti lety,“
pokračovala Petra, když Rebecka mlčela. „Našla sousedova syna
utopeného v příkopu. Byly mu teprve čtyři roky. Pak z toho
byla...“

Zakončila větu neurčitým mávnutím rukou.

„Aha, tak tady jste.“

Byl to Pepek námořník. Přistoupil k nim. V každé ruce nesl
sklenku ginu s tonikem. Jednu podal Petře a po kratičkém za-
váhání nabídl druhou Rebecce. Ve skutečnosti ji měl sám pro
sebe.

Gentleman, pomyslela si Rebecka unaveně a položila sklen-
ku vedle sebe.

Dívala se na Pepka námořníka. A ten se žádostivě díval na Petru. Petra se žádostivě dívala na Rebecku. Pepek s Petrou si na ní smlsnou. A pak si to spolu rozdají.

Petra musela vycítit, že má Rebecka zaječí úmysly. Že jí ta příležitost brzy unikne. Za normálních okolností by nechala Rebecku jít a řekla by si, že bude mít jinou příležitost. Ale příliš mnoho koktejlů a sklenek vína jí zatemnilo úsudek.

Naklonila se k Rebecce. Tváře jí zrudověly a leskly se, když se zeptala:

„Jaký je to pocit, zabít člověka?“

Rebecka se prodírala davem opilců. Ne, tančit nechce. Ne, díky, nic k pití už si nedá. S taškou přes rameno scházela k molu.

Petry a Pepka námořníka se zbavila. Nasadila zamyšlený výraz a s pohledem upřeným do dále na temnou vodní hladinu odpověděla: „Je to samozřejmě strašný pocit.“

Co jiného? Pravdu? „Nemám zdání. Nevzpomínám si na to.“

Možná by mohla vyprávět o těch naprosto trapných pohovorech s psychoterapeutem. Rebecka se na každém sezení jen usmívá, až se nakonec málem rozesměje. Co má dělat? Prostě si na to nevzpomíná. Psychoterapeut se na ni rozhodně neusmívá, není na tom vůbec nic k smíchu. Nakonec se rozhodnou, že si dají přestávku. V budoucnu u něj Rebecka bude mít dveře otevřené.

Ani když už nemůže dál pracovat, nezve se mu. Nedokáže se k tomu přimět. Představuje si tu scénu, jak sedí a pláče nad tím, že nezvládá svůj život, a jeho tvář vyjadřuje uměřený soucit, aby zakryl výraz značící „neříkal jsem vám to?“

Ne, Rebecka Petře odpověděla jako normální člověk, že je to příšerný pocit, ale život přece musí jít dál, jakkoli to zní banálně. Pak se omluvila a odkráčela. Šlo to dobře, ale za pár minut se dostavil vztek a teď... Teď byla tak naštvaná, že by dokázala vytrhnout strom i s kořeny. Nebo by se třeba opřela o stěnu hotelu a ten by se svalil jako domeček z karet. Blondýna i ten

její blondatý partner měli štěstí, že nestáli na přístavní hrázi, jinak by je skopla do vody.

Najednou se přímo za ní objevil Mâns. Vedle ní.

„Co je? Stalo se něco?“

Rebecka nezpomalila.

„Odcházím. Jeden kluk v kuchyni říkal, že si můžu půjčit plastovou pramici. Dovesluji na břeh.“

Mâns nechápavě vyhrkl:

„Zbláznila ses? Nemůžeš veslovat ve tmě. A jak se pak odtamtud dostaneš dál? Tak zůstaň přece. Co je to s tebou?“

Zastavila se těsně před molem. Obrátila se k němu a zavrčela:

„Co asi?“ zeptala se. „Lidé se mě ptají, jaké to je, někoho zabít. Jak to mám, sakra, vědět? Mezitím jsem o tom přece nepsala básně, abych si ty pocity srovnala v hlavě. Já... prostě se to stalo!“

„Proč se zlobíš na mě? Já se tě na to přece neptám.“

Rebecka náhle ztišila hlas.

„Ne, Mânsi, ty se nikdy na nic neptáš. To se ti musí nechat.“

„Do prdele,“ vyjel, ale Rebecka se už otočila na podpatku a dusala po molu k vodě.

Dohonil ji. Hodila tašku do veslice a rozvázala kotevní lano. Mâns hledal vhodná slova.

„Mluvil jsem s Torstenem,“ řekl. „Vyprávěl mi, že se tě chystá požádat, jestli bys s ním nezajela do Kiruny. Ale řekl jsem mu, ať na to zapomene.“

„A proč?“

„Proč? Myslel jsem, že to je to poslední, co potřebuješ.“

Rebecka se na něj ani nepodívala a odpověděla:

„Snad dokážu sama rozhodnout, co potřebuju a co ne.“

Najednou měla pocit, že hosté stojící opodál obrátili pozornost jejich směrem. Předstírali, že se dál věnují tanci a konverzaci, ale bzukot večírku se trochu ztišil. Nebo ne? Mají nejspíš konečně něco, o čem si budou moci příští týden v práci vyprávět.

Mâns si toho zjevně také všiml a ztlumil hlas.

„Jen jsem na tebe chtěl brát ohled. Omlouvám se.“

Rebecka skočila do veslice.

„Tak ohled! To proto jsi mě posílal k soudu, abych jako nějaká šlapka vysedávala při těch trestních procesech?“

„To už přeháníš,“ sykl Måns. „Sama jsi říkala, že ti to nevadí. Myslel jsem, že to je dobrý způsob, jak neztratit kontakt s prací. Tak vylez z té lodi!“

„Jako bych měla na výběr! To ti snad dojde, když se nad tím trochu zamyslíš!“

„Tak se na ty pitomý trestní procesy vykašli. Vylez z lodi, běž se nahoru vyspat a ráno, až vystřízlivíš, si o tom promluvíme.“

Rebecka o krok popošla. Loďka se zahoupala. Jednu chvíli Månsovi blesklo hlavou, že vyleze na molo a jednu mu vrazí. To by byla nádhera.

„Až vystřízlivím? Ty... ty se mi snad zdáš!“

Opřela se nohou o molo a odrazila se. Måns napadlo, že by mohl pramici chytit, ale to by byl také pohled pro bohy. Jak by se držel přídě, až by se skutálel do vody. Firemní komik předvádí své vrcholné číslo. Loďka klouzala po hladině.

„Klidně si jeď do Kiruny, kurva!“ zařval a bylo mu jedno, kdo ho slyší. „Pro mě za mě si můžeš dělat, co chceš!“

Loďka zmizela ve tmě. Slyšel, jak vesla narážejí do vidlice a jak to šplouchá, když se noří do vody.

Ale Rebecčin hlas byl ještě pořád blízko a teď se ozval pronikavěji.

„Řekni mi, co může být horší než tohle.“

Ten hlas dobře znal z kolotoče hádek tenkrát s Madelene. Nejprve Madelenin potlačovaný vztek. A on neměl ani tušení, co zase, probůh, udělal špatně. Pak hádka, pokaždé jako strašlivá bouře. A po ní ten hlas, který se začal lámat a brzy se roztříštil v pláč. V té chvíli nastal čas na usmíření. Pokud za to byl člověk ochotný zaplatit: nasadit si psí hlavu. S Madelene mohl sáhnout po starém známém scénáři. Uznal, že je příšerný hajzl. Madelene se mu schoulila v náručí jako vzlykající holčička a opřela si mu hlavu o prsa.